

Conny Markgraaf is zelfstandig kraamverzorgende bij Kraamverdieping en auteur van het boek 'Ik ben er... wat nu'. Ze staat al vele jaren aan de wieg van nieuw leven en deelt haar ervaringen met de lezers van KraamSupport.

Steeds weer wennen

Elke ontmoeting in een nieuw gezin is weer een spannende verassing voor mij. Zonder uitzondering vind ik het bijzonder hoe ouders binnen enkele dagen gewend lijken te zijn en zelfs uitkijken naar mij. De dame die elke ochtend in een wit (ooievaars)pak binnen dwarrelt met bakken vol tips en tricks. De ochtenden voelen voor mij als een spitsuur. Ik ben het intussen gewend mijn koffie koud te drinken.

Vooral de eerste dag van de kraamweek moet ik wennen. Dat geef ik tegenwoordig gewoon aan. Vroeger durfde ik mij niet kwetsbaar op te stellen. Het maakt het leven makkelijker als je wél durft uit te spreken wat je voelt! 'Oké Gertie en David, ik moet de eerste dagen altijd even landen hoor, net als jullie mooie kindje Roos', zei ik laatst tegen twee kersverse ouders. Ik kreeg in tweevoud een warme, bemoedigende glimlach terug. Gelukkig. Ze begrepen mij helemaal. Daarna kon ik ontspannen, en de schouders van de kersverse papa zag ik ook wat zakken. Alsof hij nu pas beseftte dat ik ook maar een mens ben en... niet perfect.

Bijzonder beroep

Wat een bijzonder beroep hebben wij toch: leuke en minder leuke verhalen of persoonlijke achtergronden worden vaak met ons gedeeld. Ik luister, luister en luister. Zo worden onbekende gezinnen in luttele dagen bekenden. Het voelt voor mij vaak als een verrijking voor allemaal. Natuurlijk voel ik soms ook weerstand en twijfel over mijn adviezen en

werkwijzen. Dat houdt mij alert. Samen met ouders ontdek ik zo wat de beste benadering is voor hun pasgeboren kindje.

Humor

Bij Gertie, David en Roos is het helemaal goed gekomen. De ouders voelden zich op hun gemak en er is gelachen tijdens de kraamweek. Terwijl ik aan het eind van de kraamweek een kop koffie zette en mij daarna concentreerde op de bestelling voor het ontbijt, zag ik zes witte pakketjes op het aanrecht liggen. Netjes op een rij. Was dat het ontdooiende kraamverband dat ik de dag ervoor in de diepvries had gestopt om mama te verlossen van de stuwings? Vader David beantwoordde mijn vraag al snel toen ik hem van boven naar beneden hoorde roepen: 'Conny, ik heb de koolvis voor vanavond er alvast uitgehaald hoor.' Koolvis??? Deze jonge vader had blijkbaar nog ergens de energie vandaan gehaald om rond zes uur in de ochtend al aan het avondeten te denken. We konden die ochtend bijna niet meer stoppen met lachen.

◇◇◇ *Ik ben het intussen gewend mijn koffie koud te drinken*